

даже зарадванъ, дѣто останѣло дѣте то живо. — „Азъ ще направѣхъ пиръ, рекълъ той на Арпага: и та призовавамъ на моя та трапеза. Но проводи ми по напредь малкія си сынъ, — нека си поиграѣтъ съ Кира.“

Арпагъ са зарадвалъ и проводилъ сына си, едничко то си дѣте, що имаше. А Астіагъ закла Арпагова сынъ, една та му половина опекулъ, а друга та сварилъ, като го преправилъ искусно. Въ часа на обѣда, като са събрали сички тѣ гости и заедно съ тѣхъ и Арпагъ, — на трапеза та предъ царя и гости тѣ сложили ѣстѣя отъ агнешко месо, а предъ Арпага отъ меса та на сына му; освень глава та рѣцѣ тѣ и крака та, кои то были турены въ покрыто блюдо. Като похапналъ Арпагъ, Астіагъ го попыталъ: „Вкусно ли е ѣстіе то?“ — „Много добро, весело отговорилъ бѣднѣй тѣ Арпагъ.“ — И тосъ часъ по знака на царя служители тѣ донесли покрыто то блюдо, въ кое то лежели глава та, рѣцѣ тѣ и крака та на убито то дѣте. „Познавашъ ли сега тѣзи дивечъ? попыталъ царь тѣ, като продължаваше да подиграва Арпага. Родителско то сърце на Арпага са облѣ съ кръвь, но той не посмѣилъ да си покаже скърбъ та. Той си далъ сърце и отговорилъ: „сичко е добро, кое то царь тѣ прави.“ Но на сърце то си са закле да отмести страшно на жестокиа царь.

Астіагъ свикалъ вторѣй пѣтъ волесы тѣ, кои то му бѣхъ истѣлкували сѣня за Кира. Тѣ сега го успокоили и му рекли: „Сънь тѣ ти, о царю, са испълни; внукъ тѣ ти вече става царь. Добрѣ, че му са паднѣ царство въ дѣтинска игра; не може той стана царь вторѣй пѣтъ. Сънь тѣ са сбѣжда само веднѣжъ!“

Астіагъ са много задоволилъ отъ този отвѣтъ, повикалъ Кира и му рекълъ: „сынко мой, азъ бѣхъ несправедливъ къмъ тебе, защо то са излѣгахъ отъ единъ лѣжовенъ сънь: но добра та ти честь та опази. Сега иди си спокойно въ Персіа; азъ ще ти дамъ другари. Ты тамъ ще намѣришъ не такъвзи баща и не такъвзи майка, като пастыръ тѣ и негова та жена.“ — Съ тѣзи думы,